

העלון הייחודי שלפניכם נוגע הפעם בנס בעצמו.
מביט לו בעיניים, מחייך אליו, מלטף בהתרגשות את
תלתליו הזהובים וצוחק אליו באושר.

נס אחד גדול. נס אחד מתוך רבים - ילד יהודי קטן,
נגד כל הסיכויים.

בדפים שלפניכם תוכלו לפגוש פנים מול פנים בדובי,
ילד הנס של ישראל ופייגי מ'. לראות, לקרוא,
להתרגש, לדמוע, לא להאמין ו---
ובעצם כן. להאמין חזק.

כי העלון הזה שלפניכם מביא גם את דמעותיהם
הרותחות של כל המייחלים לנס, שטרם זכו.
של כל אלו הנאחזים במאמצי על באמונה ובתקווה
ובאור הקטן שהם מחכים לו כל כך.
העלון הזה מושיט אליכם את קריאתם המתחננת של
כל המצפים. הם צריכים אתכם. הם חייבים את
עזרתכם. הם זקוקים לתרומה שלכם כדי לזכות בנס.

ובחנוכה הבא בעזרת השם, כשנס גדול יהיה כאן,
ועשרות תינוקות קטנים יחייכו אליכם בתודה
ובאהבה תדעו שגם שלכם הוא הנס הזה.

Bonei Olam
בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנים
ת.ד. 1560 בני ברק

**חנוכה.
חג של ניסים
ושל נפלאות.**

אפשרויות תרומה:

בכרטיס אשראי

בהוראת קבע-אין צורך להחתים את הבנק

במעטפת התגוביינא המצורפת

בהפקדה בבנק הדואר ח-ן 20039257

בשובר הדואר המצורף

בהפקדה בבנק פאג"י 52 סניף 188 ח-ן 409-455393

הרבנים המקבלים שליט"א המצוינים בגב מעטפת התגוביינא

שותפים בניסים-זוכים לניסים
1800-300-307

בן כמה הוא, בעצם? מסביבי רשמו כולם שני לחם ושלוש לחם ושני חלב ושמונה גילה. ואני עמדתי בצד, נותנת לכולם לעבור על פני, לעקוף אותי, להשאיר אותי מאחור, דוממת. לכולם מחכים ילדים בבית, שצריך עוד למרוח להם שוקולד או גבינה או חמאת בוטנים ולהכין להם שוקו ולסלסל פאות ולשטוף פנים. רק לי לא מחכה אף אחד, ואת שקית החלב אולי בכלל לא אפתח. פתאום אין לי חשק אפילו לכוס קפה.

כולם עוברים על פני, ואני זזה הצידה. כולם הולכים וממהרים ורצים ומתקדמים - ורק אני נשארת מאחור. בסוף, כשנהיה שקט, פנה אלי המוכר. "ומה איתך, גברת?"

הראיתי לו את שקית החלב, בלי מילים, והנחתי שטר על השולחן.

אילו הייתי עונה לו היו יוצאות לי מהפה מילים אחרות.

מה איתי? אני כאן. מ-ח-כ-ה.

מ-ח-כ-ה

אף פעם לא הייתי במכולת שלנו בשעה הזו. השעה הכי הכי של היום כולו. אף פעם לא ראיתי אותה ככה, מלאה ודחוסה באבות ובאמהות ובילדים, כל כך הרבה ילדים. וכולם ממהרים. עמדתי עם החלב האחד שלי, שבדיוק אותו בוקר נגמר במקפיא, והסתכלתי על כל הסער הזה, מאובנת לגמרי. "תרשום ליעקובוביץ", אמר ילד אחד, בן שמונה אולי. "יעקובוביץ מבנין 12, כן?" הסתכלתי עליו חזק. הילד הגדול הזה, הגבוה, המסתדר, השומר על התור שלו גם בתוך כל הבלגן - הוא הבן של פרידי? פרידי, שלמדנו איתה שעות למבחנים, שעזרתי לה להגיש עבודות, שתמיד תהינו בלחש איך היא תסתדר בחיים...

הוי, דובי!
צ'וז פאק?

טביצות ראליים טריות וז' פלטיח ברוק. דובי היה כאן! בן מכיציז. אתה יודע? יש בי מלכו ללא רוצה אנקות את פלטיח הפך אצולא. רוצה לחבק את טביצות הראליים הקטנטנות האלו, אפוזיק אותן חזק. לשמור את הפאץ הפך בל הכוח. כל כך מברר חומקים הצ'ודים הקטנים האלו מתחת פידיים... צ'וד יבוא יום ואתה תלך יותר מאשר תבוא. לאן תלך? מה יצאונך אק בחיים? פאואי לרק טוב ואולי ימלאו את לבאיך, תמיד.

יצירות אומנות

דף נייר לא יתאים לכם, בוני עולם. את התודה בשבילכם אני אצטרך לכתוב על קירות, על שלטי חוצות ברחובות, לצעוק אותה ברמקולים בחוצות קריה, שכולם, אבל כולם, יידעו מה זה בוני עולם בשביל אנשים כמונו. בתילה ניסינו לבד. היינו בטוחים שעוד רגע, ממש עוד קצת, הכל מסתדר והעגלה נוסעת. אבל שום דבר לא הסתדר והעגלה היתה כבדה מדי לשני אנשים קטנים ואבודים.

הטלפון היה כתוב לנו בפתק על המקרר. אני חיכיתי שהוא יתקשר, הוא חיכה שאני. שנינו חיכינו למחר, ולבוקר שאחרי. איך נבוא פתאום, אנשים שהיו רגילים תמיד להצלחות ולהשגים, וננקוש על דלת לא מוכרת בבקשת עזרה? תכננתי את המילים בהן אפתח, דקלמתי את המשפטים כמו תפקיד בהצגת סוף שנה, אבל כשהרמתי את הטלפון סופסוף, אחרי בוקר אחד

שובר ומתסכל במיוחד מול פקידי קופת חולים אטומים ובירוקרטיה סוחטת כוחות גוף ונפש - לא היה שום דבר דומה לחזרות שערכת.

היתה פקידה אדיבה שהפנתה אותי מיידית אל ל', ומאותו רגע היה הכל אחרת. העגלה שלנו עוד היתה עמוק בבוק, אבל עוד משהו, עם המון כוח ומסירות, נשא אותה יחד איתנו, בשבילנו.

ל' בעצמה היתה פעם בסרט הזה. כשהיו רגעים קשים, כשכבר לא מצאתי בי כוח, כשהרגשתי שהעגלה שלנו מדרדרת במדרון ועוד מעט אני מתפרקת ונעלמת ודי -- היא תמיד

היתה שם בשבילי, עם התאומים המקסימים והמאירים שלה, ועם הצבעים היפים שעוד מחכים לנו אחרי החושך. היא הבינה אותי גם בלי מילים, היא שמעה אותי גם מאחורי

השתיקות, השיחות שלנו היו תמיד מעבר לגבולות המקום והזמן.

היא היתה האיש שלנו בבוני עולם. היא משכה בחוטים הנכונים, הובילה אותנו אל הרופאים המתאימים, קיצרה הליכים ובלי לבזבז דקה אחת מיותרת העמידה אותנו על המסלול הנכון. דיאגנוזה מדויקת של הבעיה, ודרכי טיפול יעילות ותכליתיות.

היא לא היתה פשוטה, הבעיה שלנו, והרבה זמן עוד חלף עד שהגיע הסוף הטוב, אבל העובדה שכשהוא הגיע הוא פגש זוג הורים חזקים, מחושים, מאמינים ואפילו שמחים, שיכלו לשנים המייסרות האלו וצלחו אותן עם ראש מעל המים - היא רק בזכות בוני עולם.

שכולם, אבל כולם, יידעו מה זה בוני עולם בשביל אנשים כמונו.

דובי! אוי!

אני רוצה לצחוק, אבל מוצאת את עצמי צוחקת בקול. סוף צבזבוניים יכולים להיות פתוחים לצדו של דובי. דף נייר לא מתאים לי, דובי. הוא קטן מדי. הוא אינו יכול להכיל את כל הפופי לגארם מביא אצולק. אפצחיים אני מרגילה לגם פאה שלי קטן מדי להכיל את כל הפאולר הפוי הפצה. אני מנסה לחזק אותך אריות מסודרי יותר, מאופק יותר, לקט יותר, אבל לא מצליחה. אמר פלוט דובי. אני מצליחה פנים חמורות סברי, אבל החיוך הפדלי לך ממס אותך בראי. בקיר הפצה יופי בזינוי, צו פאמתי הפציר לך הוא יצירת אומנות. הוא פלא. הוא מרבה ממוסגרת צנקית על בקיר. הוא הפתוח הפי יפה בצולק. יש מילה ליכיל אולסה אחרי?

השמלות היפות האלו שמילאו את האולם ברווד קסום וחגיגי, שלי היה בו כל כך הרבה חלק, אבל שום חלק אמיתי, שאפשר לגעת בו, ולהצטלם איתו יחד, בחיוך נחת מאושר של אמא גאה. החיוכים, הרקודים, החתונה שהיתה שמחה כל כך, כי עשינו הכל כדי שהאין שלנו לא יעיב על האושר של החיים החדשים.

אבל את האמת רק בוחן ליבות יודע. רק הוא ראה איך פתחנו את הדלת שעה אחר חצות, אף שושבינה לא נשרכה בעקבותינו, ואף תינוק לא המתין לנו אצל השמרטפית. רק הוא ראה את הדמעות ששפכנו לפניו כל אותו הלילה, מתוך שברון לבבנו. והוא ראה.

שהיתה התלבטות רצינית. לא כולן חשבו שכדאי שאתפור את הבגדים לחתונה, אפילו שיש לי ידי זהב. אני יודעת שהמועצת המשפחתית, זו שהרבה אספות ופגישות שלה אני רק מריחה ולא שותפה בהן, כי דנים שם על סגולות חדשות ונסיעה לקברי צדיקים וחלוקת שמירת הלשון וכאלה, המועצה משפחתית הזו צברה הרבה שיחות ועידה לילות עד שנפל הפור לקבל את ההצעה שלי וכן לבוא אלי לתפור את השמלות, אפילו.

בלילות זמזמה המכונה. לילה, לילה, שעות רבות. השמלות היו מושקעות ומפוארות במיוחד, ואת כל הלב שלי שמת בהן. הרבה פעמים היא בכתה, ואני הצטרפתי לבכי. לפעמים היא זמזמה מנגינה של תקוה, ואני זמזמתי איתה. שוב ושוב דקרו אותי הסיכות בעומק הנשמה ואני נשכתי שפה, והמשכתי. כי אלו החיים שתכנן לי השם, ואני מנסה בבדי החיים שלי לתפור בשבילו את היצירה היפה והמושלמת ביותר.

החתונה

אחרי החתונה של מיכלי אנשים כבר באמת היו בטוחים שאנחנו עשויים מפלסטיק. תפקדנו שם מליון דולר, שנינו. מיכלי היא האחות הצעירה שלי. חמש אחיות חיתנתי, והיא השישית. האחרונה. עוד חתונה לבוא אליה בגפי, בלי להעמיד אף אחד לתמונה, רק להחמיא לכל חמש עשרה האחייניות הלבושות בסט מדהים ועוצר נשימה.

שאני עצמי תפרתי אותו, לכולן.

בסלון שלי עמדו כל האחייניות, כל אחת בתורה, על כסא מטבח, ואני רכנתי והתכופפתי וסימנתי מכפלת בפה מלא סיכות. ניפחתי להן את התחתיות והוספתי כריות בכתפיים, שיעמוד יפה ומרשים יותר. אני יודעת

דובי,
קרצינות?!
אם לברת את הצלחת? רציני אפריח אותה ופא
ברחה אק אפיד? חלבת לפא טאון צלחת הקורנפאקס
לאק. לאפאר אצרוק אותה לא בוקר אף הרצפה ולא
קורה אפ כאום? אלא אף צלחת צכוכית אצדונה, יאה, לא
פאסטיק. לא נורא, לא קרה כאום. אמא אוספת את
פלאברים וצורקת אפוח. אמר נפאל. אפוח? דמאיות
באות אק אצוניים. אמר לא אפדביק? פווי, יאה אמטק
לאי. יא אק הרבה אף אלמאוד בחיים. פצוקר לאק לא
קרה כאום, צדיק לא אמא.

יום נישואין

תמיד אהבתי פרחים. ליום הנישואין השלישי שלנו שלחו לנו ההורים שלי סידור ענק של פרחים. יום נישואין שלישי זה קו תפר, דק ורגיש. עוד אפשר לקוות שהכל בסדר, רק בעיה קטנה שלקח קצת יותר זמן לעלות עליה ולסדר, והופה, עוד רגע הבית מלא והילדים בעזרת ה' מגיעים בזה אחר זה...

כשעמדנו מול התשובה השלילית כבר היה הזר הגדול והמרשים נבול...

אבל זה בכל זאת

יום נישואין שלישי ואלו שהתחתנו יחד איתנו כבר מזמן מובילים עגלות תאומים, ואף אחד לא יודע מה באמת קורה, ומה מתאים להגיד.

וכשלא יודעים מעדיפים לשתוק ודי. לא להתקשר, לא לאחל, לא כלום. רק לקוות שעוד רגע יבואו הבשורות הטובות ותגמר כבר המבוכה הזו, ודי. שלוש שנים זה בכל זאת קצת הרבה מדי.

רק ההורים שלי התייחסו בכל זאת. הפרחים ששלחו היו יפים כל כך, ומילאו את הסלון הקטן שלנו בגוונים חיים ורעננים שכבר כמעט התחלנו לשכוח. שלוש שנים זה לא המון, אבל זה כבר רחוק מאד מזוג צעיר, רענן וטרי.

שבוע שלם מילאתי את האגרטל במים, מתעלמת מדמעה קטנה שהצטרפה. מסתכלת על ניצן חדש שנפתח רק הבוקר ומתרפקת. עוד מעט, אולי, זה יקרה גם בבית שלנו. ניצן חדש. רק. ענוג. נגדל

אותך בהמון חום ואהבה, ניצן שלנו. שלוש שנים זה כבר לא מעט זמן ואנחנו הספקנו לחכות ולרצות ולהתגעגע כל כך...

היינו בעיצומו של טיפול מבטיח, מלאי תקוות. צעירים עדיין, תמימים עדיין. עוד לפני האכזבות הגדולות שזימנו לנו השנים שאחרי. עוד כמה ימים חלפו. בבקרים כבר לא חייכו אלי ניצנים חדשים, למרות שחיפשתי אחריהם,

שוב ושוב. והפרחים הגדולים, היפים, שכה אהבתי, כבר החלו לנבול.

זה היה לי עצוב פתאום. עצוב מדי. כבר לא נרדמתי בלילה ממתח. יצליח? לא יצליח? יכול להיות שהכל ינבול, ודי?

כשעמדנו מול התשובה השלילית כבר היה הזר הגדול והמרשים כל כך נבול כמעט לגמרי. זה הזכיר לי את ה'עלה האחרון', סיפור שכל כך הדמיע אותי כילדה צעירה.

גם אני, כמו האיש ההוא מן הסיפור, עמדתי מול חלומותי שנבלו. בחוץ עוד כמעט זוג צעיר, שלוש שנים זה עוד לא סוף העולם, אבל אנחנו ידענו שמה שהיה לא יהיה עוד, והחלום שלנו - לעלות מהר מהר על המסלול של כולם, המסלול הנורמלי, המאושר, בו מתעכבים רק טיפה וחובקים תינוקות בסדרה - נגוז ואיננו. לנו בחר אלוקים מסלול אחר, ואנחנו נצטרך להתאמץ מאד כדי לראות בו גם את השושנים, בין כל הקוצים שבדרך.

אוי, צ'וקי, לא הפרחים!

פרחים נראים לי אלה. בתוך הפלמטה. צ'וקיאים קטנים, ניצן חדש לנפתחו. קסם רחייב ראמיני. אתה צוד תלמה, דובי. טאר תפילות לוסטיס צד לטרו אָדא... טאר מלקיס. אפצוים בויני, אפצוים בדמויות אני מילר אק ארפוק את פאכוניות את פקוביות אלא אא את פפרוים... נכון לאתה מביני, פרו אה הפצה לוי?

שותפים יקרים

דובי, מותיר אחריו שובל של מהומה בכל מקום שאליו הוא מגיע, עם ידיו הצבועות בגואש ורגליו הבוציות. אבל השובב המיניאטורי הזה, עם תלתליו הבלונדיניים הגולשים וחיוכו המלאכי, הוא המתנה הגדולה מכל. חלב נשפך, נכון, צלחת נשברת, אבל שום דבר לא יכול לעמעם את האושר הצרוף והמזוקק של הוריו, שהתפללו אל הנער הזה, הוי, עד כמה התפללו, וביום אחד שטוף שמש העניק להם אלוקים את שאלתם אשר שאלו מעימו.

עולם'. מתנה אחת מתוך אלפי אלפים מתנות כאלו, שהפכו לאנשים את החיים והוציאה אותם מתהומות של יאוש ויגון אל מחוזות של אושר צרוף, שאין שני לו.

עכשו, כשאתם מוקפים בדובי'לך שלכם, קטנים כגדולים, צלילי ה'מעוז צור' הדקים שלהם מתנגנים בביתכם וטיפות של ריבה, הכי מתוקות בעולם, מטפטפות מול עיניכם על כל פינה, עכשו, כשאתם מביטים בעיניים מלאות אושר בכל המתנות הענקיות שברך אתכם אלוקים, לא תרצו לתת מתנה אחת משלכם, מתנה אחת שידבנה ליבכם, כדי להביא את המתנה הזו לעוד בתים מייחלים ומשתוקקים כל כך? לאפשר לארגון הפלאים המלאכי הזה, 'בוני עולם', להביא גם להם 'דובי' אחד, לשנה האחרת.

הם רואים את כל אותם זוגות מיוסרים שנמצאים בעיצומו של המסע ואותם אי אפשר לרמות. הם יודעים מה נמצא מאחורי החיוכים, ומה מסתתר מתחת השקט, הם יודעים איך מדמם הלב בפנים, במקום שאין איש רואה, ואיך צורחת הבדידות, אחרי שנסגרת הדלת.

והם רוצים כל כך בשביל כל אלו - את האושר לו זכו הם עצמם.

"רק לך הסכמנו להחשף כך מול אלפי הקוראים", אומרת פייגי, "לפרסם את תמונתו של דובי שלנו ולשטוח פיסות מחיינו. כדי שאנשים יידעו וירגישו מה זה לחכות לילד ויבינו כמה העזרה שלהם - יכולה להפוך את חייהם של זוגות כאלו, מקצה לקצה. דובי המקסים והמתוק שלנו הוא מתנה אחת. מתנה אחת מתוך אלפי התינוקות שנולדו בסיוע 'בוני

לאפשר לארגון הפלאים המלאכי הזה, להביא גם להם 'דובי' אחד, לשנה האחרת.

יש אנשים ש'דובי' בשבילם הוא מתנה מובנת מאליה. משהו שמגיע בחיוך גדול ממרומים, קצת אחרי חופה ובית חדש שנבנה. אבל יש גם אנשים אחרים. כאלו שהמתנה המיוחלת הזו ממתינה להם בסופו של מסע ארוך וקשה, רצוף מכשולים.

כזה היה גורלם של ישראל ופייגי נ', שבקטעים שקראתם נחשפו רק פיסות קטנות, בודדות, משנים ארוכות של התמודדות קורעת וגבורת אמת בת זמננו.

היום הם כבר אוחזים במתנה, ולא פוסקים להודות ולהלל, בחנוכה, כמו בכל ימות השנה.

אבל הם כבר לא חדלים מלהתפלל ולייחל, עדיין.

בדמיך חי

סיפור של זוג
קז - EV2376

אז אתה מנחם איקס, מ---?

את החלק הראשון של הסיפור שלי שמעו אנשים רבים. פתחו להם את העתון ככה בפשטות, עם כוס קפה של בוקר, ומשהו נתקע להם בגרון. הטרגדיה שנמרחה שם באותיות שחורות עבות בעמוד הראשי היתה כואבת מדי מכדי שימשיכו לשתות את הקפה כמו קודם, כאילו כלום.

חודשים ארוכים אחר כך עוד הייתי יכול לפגוש אנשים בכל מיני מקומות לא צפויים, כמו משרדי ממשלה או אפילו חנויות שאני מעביר בהן את האשראי ולראות איך העיניים שלהם נפתחות לגודל מקסימלי כשהם שומעים אותי מפטיר את שמי, מנחם איקס, שם קצת יותר נדיר מכהן ולוי ושות'. "אתה, הם יכלו להתחיל לשאול, אתה מנחם איקס מ---"

ואז הם נתקעו, כמובן, כי איך ימשיכו?

כן, אני מנחם איקס מהטרגדיה ההיא, שזעזעה בזמנו את הארץ. אני מנחם איקס שאספתי את אשתי ואת העולל הרך שלי מביתה של חמותי, בדרך הביתה. קודם כבר הכנתי את הבית, כמו שמכין בעל צעיר ודואג את הדירה לבואה של יולדת. אחותי הביאה לי את העוזרת שלה, היא אמרה שהשטיפה שלי, עם כל הכבוד, לא שווה הרבה. אני עברתי אחריה וסדרתי כל דבר במקום. אשתי אהבה תמיד סדר ודברים שלא עמדו בדיוק במשבצת הסימטרית שלהם עצבנו אותה. מילאתי את המקרר במוצרי חלב ובגבינות שהיא אהבה והתעלמתי לגמרי מהמדבקות הקטנות של המחיר. זה הזמן שלה להתחזק וגם קצת להתפנק, לא? פרשתי על המיטות סטרענן של מצעים ולקחתי מהגמ"ח עריסה. הלכתי לשני גמ"חים בשביל זה, כדי למצוא עריסה חדשה ונקייה במצב מעולה. אשתי לא תהיה מסוגלת להכניס את האוצר שלנו לעריסה מיושנת במצב בינוני, והאמת? גם אני לא. אפילו קניתי פרחים ושמתי באגרטל במרכז הסלון. את העוגה

ששלחה לה אחת האחיות שלה הנחתי בחגיגות ליד הפרחים, ורק אז, כשהבית כולו אמר ציפיה והתרגשות - נעלתי את הדלת ויצאתי לביתה של חמותי.

לחמותי היה קשה להפרד מהבת שלה ומהקטנצ'יק. אולי הנשמה שלה הרגישה משהו. לב של אמא, מי יודע. שוב היא חיבקה אותי, ושוב, ועוד חיבוק אחרון, חזק חזק, ותשמרי על עצמך, מירה'לה, ותשמרי על צביקי. ותני לו לאכול גם אם לא עברו עוד שלוש שעות, אל תהיי קפדנית כזו כמו האחיות של טיפת חלב, בסדר? ואל תשכחו את הכסא לרכב, רגע, שלא תחזיקי אותו על הידיים, מירה, כל הדרך במונית. כן?

עמדתי בדלת, עם מליון ואחת שקיות, של מתנות ובגדים ואריזות שי מבית החולים ואוכל שהכינה אמא של מירה באהבה רבה לכל השבועיים הקרובים, וניסיתי לזרז את הפרידה המתארכת. "מתי נראה אתכם עוד פעם?" ככה היא קראה לחדר המדרגות, כשמונית כבר צפרה מלמטה. "אני מתגעגעת כבר מעכשו!"

וככה היא מתגעגעת עצם היום הזה.

וגם אני.

את החבילות והשקיות הכנסתי לבגאז'. אשתי והילד, בכסא לרכב, ישבו מאחורה. אני נכנסתי קדימה ליד הנהג.

ביציאה מהעיר איבדה סמיטריילר אימתנית אחת את השליטה ונכנסה לתוך מונית השרות הקטנה והתמימה שלנו.

ועל ההמשך אני אפילו לא יכול לדבר.

שבעה ישבנו בבית המצוחצח שהכינה העוזרת, עם הפרחים והעוגה בסלון, ושלט 'ברוכים הבאים' שהכינו ילדי השכנים, מקושט בתמונות של עגלות ומוצצים ותינוקות יכול היה

לקדם את המנחמים, אלמלא תלשו אותו השכנים רגע קודם.

את העריסה קיפל מישהו והחזיר לגמ"ח, עוד לפני שנכנסתי לבית. מלא יצאתי מבית חמותי, מלא וגדוש בכל מה שאפשר לבקש, וריק שבתי אל ביתי. אפילו הלב שלי היה ריק לגמרי באותם רגעים. שום דבר לא היה בו. רק חלל ענק.

כל השאר הגיע אחר כך, ובגדול.

בשבועות הראשונים אחרי השבעה עוד ניסיתי להיות חזק, אבל מהר מאוד נגמר לי הכוח לשחק. ההורים שלי נכנסו לתמונה, ודחפו אותי להתחיל דף חדש, וכמה שיותר מהר. הם

שלחו אותי לאיזשהו פסיכולוג לכמה שיחות כדי לעבד קצת את הטראומה הקשה שעברתי, והלאה, צריך להמשיך את החיים.

זה לא היה לי קל, אבל בשכל גם אני ידעתי שזה מה שנכון לעשות. לאסוף

את השברים של עצמי ולהסתכל קדימה. מיד אחרי השבעה דאגה אמא שלי לעשות סדר בדירה שלנו. לארוז היטב את כל מה שמזכיר, לשלוח, למיין, להעביר למי שהיה מעוניין, ומה שלא - לצדקה, לקפל ולדחוף לקרטונים את כל החיים הקודמים שלי ולפנות מקום לחיים החדשים והטובים, שעוד רגע יגיעו, בעזרת השם.

ה' עזר, ומהר מאד עמדתי שוב תחת החופה, בשנית. אמא שלי התעקשה שזו תהיה חתונה רגילה, ושמחה. בעיקר שמחה. כי

ה' עזר, ומהר מאד עמדתי שוב תחת החופה, בשנית. אמא שלי התעקשה שזו תהיה חתונה רגילה

לחיות משפט הדגל החדש שלה, אחרי כל מה שעברת, ילד, היא חזרה ואמרה לי בכל הזדמנויות, מעכשו בטוח יהיה לך רק טוב ושמח, תמיד.

אמרתי אמן חזק, עם כל הלב.

בחתונה שלי בכו הרבה אנשים, דווקא אמא שלי לא הזילה דמעה. אולי כי אם היתה מתחילה לא היתה גומרת ואולי כי היא רצתה כל כך להרגיש כבר את השמחה, לבכות היא בכתה כבר מספיק.

ופה מתחיל החלק השני של הסיפור שלי, וזה החלק, שבניגוד לחלק הראשון, אף אחד כבר לא שמע עליו דבר. האנשים שסביבי שמעו שהתחתנתי פעם שנייה, וכמו תמיד במקרים כאלו, שמחו והתרגשו מאד לשמוע. איחלו לי בליבם לזכות מהר בילדים ולשכוח, אם אפשר פעם לשכוח, מכל מה שהיה.

וזהו, הם המשיכו הלאה.

פרק ב'

פרק ב' הוא פרק ב'. הוא אף פעם לא ידמה לדף חלק, של זוג צעיר באמת. לשנינו היה עבר, ואי אפשר היה למחוק אותו, גם אם האמהות, או חלק מהן

אמרתי אמן חזק,
צמ לא האב.

אבל החודשים חלפו, וזה טרם קרה.
רק כשישבתני מול הרופא, זו היתה
אשתי שרצתה מאד שנלך, אני
ממש לא ראיתי סיבה, הבנתי שזו
היא שצודקת הפעם. יש לנו בעייה,
והיא לא פשוטה בכלל.

לפחות, רצו
מאד שכן. את כל
תקוותינו תלינו בילד
שיבוא. ילד מתוק שימלא
את הבית בצחוק ושמחה,
בעניין חדש ובונה לעסוק בו. ילד
שיסלק את ענני הכאב והגעגוע שבלי
שרציתי מצאו לפעמים את דרכם עד

לבית
החדש,
אפילו שהוא
היה בעיר אחרת
לגמרי, כמו שאמא
שלי דרשה.

לא מיהרתי להלחץ. כבר
החזקתי ילד אחד, שנה ורבע אחרי
חתונה, ומשום מה היה לי ברור כי
זה מה שצריך להיות גם הפעם. ככה
מתנהלים החיים, לא? עוד חודש?
חודשיים? בסדר, נחכה.

אבל החודשים חלפו, וזה טרם
קרה. רק כשישבתני מול הרופא, זו
היתה אשתי שרצתה מאד שנלך, אני
ממש לא ראיתי סיבה, הבנתי שזו היא
שצודקת הפעם. יש לנו בעייה, והיא לא
פשוטה בכלל.

יצאתי מהרופא ופתאום אני רואה
מול העיניים, בענק, את צביקי שלי,
התינוק המתוק שלי, שבקושי זכיתי
להכיר, שכמעט ולא הספקתי לאהוב.
תינוק אחד איבדת, מישהו כמו צחק

עלי מתוך החושך, ותינוק אחר לא יהיה
לך כל כך מהר---

כולם מסביבי חיכו כבר לבשורות
הטובות. אמא שלי לא שרדה כבר
מרוב ציפיה לנחת, רק לראות אותי
שמח ומאושר. אבל לא הייתי שמח
ולא מאושר, ואפילו להציג לא יכולתי.

כל אחד רוצה
להיות אבא,
זה רגש טבעי
לגמרי, אבל אני
לא רק רציתי
להיות אבא -

אני הייתי אבא באמת, עם לב של אבא
ורגש של אבא, אבל אבא שהילד שלו
הלך ממנו, והוא רוצה כל כך להרגיש
אותו שוב.

אחד הדברים הראשונים שעשינו
היה לפנות לבוני עולם. תיווכו אותנו
לרב ח', שישב איתנו עוד באותו יום כדי
לבדוק בדיוק במה מדובר ואיך אפשר
לעזור לנו, הכי מהר והכי יעיל ששייך.

מה שאנשים מבחוץ לא יכולים להבין

אני רוצה, ברשותכם, לעצור רגע
ולספר לכם מה זה 'בוני עולם'. אנשים
מבחוץ לא יבינו. גם אני, אם החיים
הקודמים שלי היו ממשיכים, וצביקי
שלי היה היום ילד חמד בן שש שאחריו
עוד אחים ואחיות - לא הייתי מעלה
בדעתי מה זה באמת 'בוני עולם'
בשביל אנשים
שצריכים אותם.

**כל אחד רוצה להיות אבא, זה
רגש טבעי לגמרי, אבל אני לא
רק רציתי להיות אבא - אני
הייתי אבא באמת,**

מה זה לשבת
מול רופאים, ולהבין
פחות מחצי ממה
שהם אומרים לך.

אתה רוצה שישבירו יותר למה הם
מתכוונים, אבל גם ככה עושה רושם
שכל מילה שלהם נמדדת בדולרים.
אתה יוצא מהם, אחרי ששמת אצלם
רבע משכורת חודשית, ומרגיש שחוקן
מלהתבלבל לגמרי לא עשית פה דבר.

מה זה לעמוד מול אישה שחוקן
מלבכות אין לה כוח לכלום, ואתה,
בתור הבעל, אמור להיות האיש החזק
בתמונה הזו. זה שמעודד ומחזק ותומך
ושומע ומכיל. ואיך תהיה כל זה כשגם

הזה, שלא זכיתי לגדל ולאהוב.

אני כל כך מקווה שחנוכה הבא יהיה כבר חג של אור. שהרופאים יהיו השליחים הטובים להחיש לנו את הישועה. שעם ישראל יפתח את ליבו ונוכל לגשת לטיפול בעלות האסטרטגיה הזו, שאולי לא עוד ימים רבים אזכה שוב להיות אבא, כאשר הייתי לפני שש שנים---

תתפללו עלי, אנשים יקרים. חנוכה זה זמן גדול. השעה של הדלקת נרות היא שעה מסוגלת לתפילות. כשאתם לוחשים בדמעות תפילות רותחות על בניכם היקרים ומתחננים על חינוכם תזכרו גם את אלו שאין להם עדיין את מי לחנך, שאין להם על מי להתפלל, שהבית שלהם עוד ריק, והלב שלהם גם ותזכיר אותי, יחד עם שאר חשוכי הבנים המצפים לישועה. וה' ממרומים ישמע את שוועתנו ויוציא אותנו במהרה מאפלה לאורה. אמן!

שלנו וברור להם לא פחות מזה שהם יעשו כל מה שאפשר כדי להביא אותנו כבר אל הסוף הטוב.

זה החלק השני של הסיפור שלי, החלק שכמו שכבר אמרתי, לא מופיע בעמודים הראשיים של העיתונים וגם לא בפנימיים.

החלק שלכם בסיפור החיים הזה

מיד אחרי חנוכה בעז"ה אנחנו אמורים לגשת לטיפול מיוחד. משהו חדשני, שאנחנו, עם בוני עולם כמובן, תולים בו בסייעתא דשמיא המון תקווה. עלות הטיפול יקרה במיוחד, לא משהו בסדר גודל שאנחנו יכולים אפילו לחלום על לממן, אבל הרב ח', האישי שלנו בבוני עולם, מתרגז כשאנחנו בכלל מדברים על זה. זה פשוט לא אמור להעסיק אתכם, הוא אומר לנו ומעביר נושא, זה החלק שלנו בעניין הזה, כן?

הלב שלך ממש לא עשוי מפלסטיק וגם אתה מרגיש שמה שמתאים לך עכשו זה רק להתפרק?

הרב ח' מבוני עולם הוא בשבילנו הכל. הוא שומע אותנו, את שנינו, בכל שעה שביממה בה אנחנו מרגישים שאנחנו חייבים את זה. הוא מדבר עם הרופאים, הוא מתרגם לנו את המילים המעורפלות שלהם לשפה של אנשים רגילים. הוא איתנו, אבל איתנו ממש, כמו שותף מלא במערכה הגדולה. בתחילה חשבנו שעוד מעט זה יימאס לו. שזה רק בהתחלה ככה, יש לו הרי חיים משל עצמו ועולם משלו, איך הוא יכול להתמסר כך לזוג אחד, אבוד ונואש ככל שיהיה?

אבל מסתבר שהוא יכול, האנשים של 'בוני עולם' קרוצים מחומר מיוחד, שיכול הכל, זו המסקנה אליה הגענו בחודשים האחרונים.

שלוש וחצי שנים אנחנו בסרט הזה. יד ביד עם בוני עולם. ברור להם שהבעייה היא שלהם בדיוק כמו שהיא

שם: 1007S **גיל:** 26 **שנות נישואים:** 5 **עיסוק:** סייעת במעון
מספר ימי חיסור בעבודה: בשל ביקורים אצל הרופא, אשפוזים ובדיקות: 63
עלויות עד כה: 8700 יורו
מספר ימי חיסור בשל נסיעות למקומות הקדושים: לא
 מרשים ל!!!
סגולות מיוחדות: אוכלת ריבת אתרוגים במשך חודש מט"ו בשבט עד פורים, 2 נרות כל יום לע"נ רבי מנדל מרימנוב.
הסכום הנדרש לצעד הבא: 1200 שקלים

שם: 657A **גיל:** 32 **שנות נישואים:** 9 **חוצי עיסוק:** סייעת בגן שפה
מספר ימי חיסור בעבודה בשל ביקורים אצל הרופא, אשפוזים ובדיקות: המנהלת שלי אומרת מאות, נראה לי שהיא מגזימה.
עלויות עד כה: עד שהגענו לבוני עולם הוצאנו עשרות אלפים, מאז, ברוך ה' רק נסיעות לבית חולים. הרוב במוניות אומנם, אבל זה כסף קטן לעומת מה שיכול היה להיות.
מספר ימי חיסור בשל נסיעות למקומות הקדושים: לא נוסעים, רק לכותל כל מוצאי שבת בחורף, וכל יום שישי בקיץ.
סגולות מיוחדות: תפילה ותחנונים, לשאר הדברים כבר אין לי כח, האמת שבעלי משלם על שני חניכים ב"יד אליעזר" אולי זה גם נחשב.
הסכום הנדרש לצעד הבא: 60,000 שקלים

"למה נתעקרו אמהות, שהקב"ה מתאוה לתפילתן ומתאוה לשיחתן"
 (מדרש הגדול בראשית כה כא)

יש כאן כאב-יש כאן כח.
 כשאתם מדפדפים עכשיו בעלון זה, יושבים עשרות ומאות זוגות ותולים בכם את עיניהם. תקראו לאט יותר, הם מתחננים בלי מילים, תעצרו רגע. תחשבו, תרגישו... תחוו את הכאב שלנו לרגע, רק לרגע אחד...

אחר כך אולי הכל ייראה אחרת.

עשרות ומאות זוגות מצפים לנס תולים בכם את תקוותם. מתחננים אליכם להיות שותפים. לטול חלק. בדפים הבאים שטחנו את תמצית הסיפור והדמעה של שישה זוגות. שישה זוגות שונים שהסכימו לחשוף את פרטיהם ושמו רק את שמם חסוי. שישה זוגות שמבקשים את עזרתכם ותורמתכם כדי שיוכלו לעשות את ההשתדלות הטבעית, הנדרשת והיקרה כל כך, שישה זוגות שמבקשים, אבל גם מבטיחים לא להישאר חייבים. הם יתפללו בעדך כל יום לאור נרות החנוכה.

בשעה של עת רצון יעתירו בעדך צדיקים שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפילתם. וכמו שהמתפלל על חברו נענה תחילה תהיו שותפים בניסים ותזכו לניסים.

בדרך אל הנס

שם: K10859 **גיל:** 32 **שנות נישואים:** 13 **עיסוק:** חשבת שכר

מספר ימי חיסור בעבודה בשל ביקורים אצל הרופא, אשפוזים ובדיקות: 251

עלויות עד כה: 54,850 שקלים

מספר ימי חיסור בשל נסיעות למקומות הקדושים: 65

סגולות מיוחדות: תהילים החיד"א כל יום לפי אותיות ז.ר.ע.ק.ד.ש

הסכום הנדרש לצעד הבא: 16,500 שקל

שם: K4600 **גיל:** 21

שנות נישואים: חצי שנה **עיסוק:** לומד בכולל ב"ה

מספר ימי חיסור בעבודה בשל ביקורים אצל הרופא, אשפוזים

ובדיקות: אשתי לקחה על עצמה את רוב העול, אני החסרתי רק 3 פעמים.

עלויות עד כה: בוני עולם משלמים, לא יודע

סגולות מיוחדות: מאז שגם אחותה התאומה של אשתי נפטרה מהמחלה הגנטית

שיש להם, אשתי פתחה גמ"ח עזר לילודת בקרית שאול.

הסכום הנדרש לצעד הבא: 10,600 שקלים

שם: 143V **גיל:** 41 **שנות נישואים:** 19 **עיסוק:** מעצבת פנים
מספר ימי חיסור בעבודה בשל ביקורים אצל הרופא,

אשפוזים ובדיקות: כבר מזמן הפסקתי לספור

עלויות עד כה: 70,000 דולר בערך

מספר ימי חיסור בשל נסיעות למקומות הקדושים: ראש השנה מעז'בוז', יארצייט בעל התניא 3 ימים באעדיטש, כ"א אדר חמישה ימים ליז'ענסק, פעמיים מצריים ביארצייט של רבי יעקב אבוחצירא, שבת מברכין במירון וערב ראש חודש צפת וטבריה...

סגולות מיוחדות: אין לי כבר כח, ממש לא. הפסקתי עם הכל אני רק מתפללת.

הסכום הנדרש לצעד הבא: 6000 שקלים

שם: שרי- לא אכפת לי שתדעו. תתפללו אפילו: שרה הינדא בת שפרה רעכל

גיל: 23 **שנות נישואים:** שנתיים **עיסוק:** למי יש סבלנות לעבוד

מספר ימי חיסור בעבודה בשל ביקורים אצל הרופא, אשפוזים ובדיקות:

כלום, אין לי ממה להיות חסרה

עלויות עד כה: תשאלו את היועצת שלי, אני שולחת את הקבלות בלי לחשבן אפילו.

מספר ימי חיסור בשל נסיעות למקומות הקדושים:

גרה בצפת- פותחת את השבת עם רבי לייב בעל הייסורים.

סגולות מיוחדות: מאז מחלת הסרטן שתקפה אותי ובגללה אנחנו ממשיכים לשלם מחיר יקר מדי, קיבלתי

על עצמי להוציא את השבת לפי רבנו תם ולקבל אותה שעה לפני הזמן.

הסכום הנדרש לצעד הבא: 3900 שקלים

בבית השונמית ובמירון עם הרה"צ ר' סנדר ארלנגר שליט"א

זאת חנוכה

'בוני עולם' שמי כמוהם מכיר את עוצמת הכאב ועומק היגון של חשוכי הבנים, נערך לתקון מיוחד ביום המיוחד בו ייקרעו בעזרת השם שערי שמים. הרב סנדר ארלנגר ואיתו עשרות זוגות אשר מצפים לישועה יעלו בזאת חנוכה לקבר השונמית לתפילה בוקעת רקיעים.

אברכים יראי שמים שחוו על בשרם את עוצמת הנסיון וקשייו ינצלו את שגב הרגעים ביום הגדול, במקום הגדול, עליו המליץ מרן רבי חיים קנייבסקי שליט"א, גדול הדור, כסגולה בדוקה לפקידת עקרות, וזעקו עבור ישועתך הפרטית.

כמה התפללתם בראש השנה. כמה התחננתם והעתרתם ביום כיפור. כמה דמעות שפכתם בהושענא רבא...

החתימה האמיתית, הסופית, מגיעה עכשיו, בזאת חנוכה. ביום הגדול הזה, לאורם של שמונת הנרות המהבהבים, עולות התפילות השמיים וחותרות את גזר הדין לכל המשך השנה.

סגולה מיוחדת יש ביום נשגב זה להפקד בזרע של קיימא, וכך, במילים מפורשות, כותב בעל ה'בני יששכר' בספרו: "והנה כשבאתי לכלל זה הנה אומר לך הדבר אשר מרגלא בפומייהו דרבנן כת? הקודמים אשר בחנוכה יש מקום לעורר פקידת עקרים ועקרות כענין ראש השנה..." (בני יששכר בשם קדמונים חדש כסלו מאמר ב' אות י')

**בתרומה חודשית לבוני
עולם, תזכה לתפילה
מסוגלת, בזמן ובמקום
יעלו את בקשתך
האישית
השמימה,
לישותך
קרובה, אמן.**

**במקום הגדול,
עליו המליץ הגאון
הגדול מרן רבי חיים
קנייבסקי שליט"א
בעצמו, כסגולה בדוקה
לפקידת עקרות.**

שותפים לניסים - זוכים לניסים
1800-300-307

תפילת י"ג מוהלים

י"ג מוהלים ישפכו שיח ותחנונים בסגולה המפורסמת -
עבורך.

ביום ראשון של חנוכה, בראש חודש וב'זאת חנוכה', בכל אחד
מהימים הגדולים האלו תזכה שי"ג מוהלים ינצלו את הסגולה
המיוחדת - למענך. לצידו של התינוק המובא בבריתו של
אברהם אבינו, לצידו של אליהו הנביא מלאך הברית, תעלינה
משאלותיך אל המרומים יחד עם בכיו הטהור של התינוק.
וכדבר הסגולה המפורסמת שכבר הושיעה רבים - תפעל עבורך
ישועות עצומות מעל דרך הטבע, בכל התחומים - זוגים, זרע
של קיימא, נחת מן הילדים, בריאות, הצלחה ופרנסה ועוד.

תפילת גדולי ישראל לאור נרות החנוכה

ברגעים הנשגבים של הדלקת נרות חנוכה יעתירו
עליכם גדולי ישראל ויזכירו את שמכם בתוספת
בקשתכם, לישועות ולברכות. מי לא רוצה להיות שם,
ברגעים הגדולים האלו, ליד חנוכיותיהם של הרב שטיינמן
והאדמו"ר מרחמסטריווקא? לצד נרותיו הקדושים של
רבי דוד אבוחצירה? שמותיכם יועברו לתפילה אצל גדולי
ישראל בכל שמונת ימי החנוכה.

מי לא רוצה
להיות שם,
ברגעים
הגדולים האלו,

1800-300-307

שותפים לניסים -
זוכים לניסים

Bonei Olam
בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנים
ת.ד. 1560 בני ברק

שותפים לניסים - זוכים לניסים

1800-300-307